

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 514/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť I. H., zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Varsányim, Škultétyho 14, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 27 P 406/2009 z 8. marca 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 CoP 56/2013 z 19. novembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2014 doručená sťažnosť I. H., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Varsányim, Škultétyho 14, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 27 P 406/2009 z 8. marca 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 CoP 56/2013 z 19. novembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ (otec toho času už plnoletých detí) bol v procesnom postavení odporcu účastníkom konania o zvýšenie výživného v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 27 P 406/2009. Sťažovateľ sa v predmetnom konaní domáhal, aby bol návrh na zvýšenie výživného zamietnutý a výživné bolo od 1. januára 2011 do budúca znížené. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 27 P 406/2009 z 8. marca 2013 zmenil svoj pôvodný rozsudok sp. zn. 25 P 84/05 z 31. júla 2007 tak, že návrh sťažovateľa na zníženie výživného od 1. januára 2011 do budúca zamietol, zvýšil jeho vyživovaciu povinnosť na každú z navrhovateľiek z 597,49 € na 800 € za obdobie od 1. januára 2010 do 31. decembra 2010 a v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Okresný súd zároveň sťažovateľovi uložil povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku uhradiť dlžné výživné za obdobie od 1. januára 2010 do 31. januára 2013, spolu vo výške 2 430,12 € pre každú z navrhovateľiek.

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podali odvolanie navrhovateľky, ako aj sťažovateľ. O odvolaniach účastníkov konania rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 CoP 56/2013 z 19. novembra 2013 tak, že potvrdil odvolaniami napadnutý rozsudok okresného súdu, pričom zároveň rozhodol, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Odvolací súd arbitrárne rozhodol vo veci sťažovateľa tým, že svoje právne závery riadne neodôvodnil. Odvolací súd sa obmedzil vo svojich záveroch na veľmi strohé konštatácie výsledkov jeho hodnotenia bez logického vysvetlenia zistených skutočností s použitím súvisiacich právnych ustanovení. Rozhodnutie odvolacieho súdu je tak

nepresvedčivé a popiera základné princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom je predvídateľné rozhodnutie pre účastníkov konania.“

Vo vzťahu k rozhodovaniu súdu prvého stupňa sťažovateľ uvádza:

„Počas súdneho konania sťažovateľ viackrát uplatnil námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi, pričom neustále poukazoval na nadštandardné kolegiálne, priateľské vzťahy medzi konajúcou sudkyňou a matkou navrhovateliek - sudkyňou súdu sídliaceho v tej istej budove, ako konajúci súd. Opodstatnenosť obavy sťažovateľa zo zaujatosti konajúcej sudkyne sa potvrdila aj rozsudkom okresného súdu, ktorý hrubým spôsobom porušil jeho ústavou garantované práva.“

Sťažovateľ v rámci právnej argumentácie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 2/2008 z 12. marca 2009 a viaceré rozhodnutia ústavného súdu (napr. nálezy sp. zn. I. ÚS 342/2010, I. ÚS 226/03, II. ÚS 6/03 a iné), ako i rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej aj „ESLP“ (napr. García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999, Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997 a iné).

Podľa názoru sťažovateľa *„Rozsudok Krajského súdu v spojitosti s Rozsudkom Okresného súdu trpí v celistvosti nedostatkom skutkových a právnych záverov, v dôsledku čoho vykazuje znaky arbitrárneho rozhodnutia a nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov... Krajský súd v Žiline dôsledne nepostupoval v intenciách základných zásad konania, a teda nezistil dostatočne skutkový stav a nevykonal dôkazy nevyhnutné na dostatočné posúdenie predmetnej právnej veci, následne porušiteľ v rámci preskúmania napadnutého rozhodnutia nevykonal dokazovanie, neodstránil vady prvostupňového konania a ani nezrušil napadnuté rozhodnutie súdu konajúceho v prvom stupni (Okresný súd), ktoré má tie isté právne vady, čím došlo zo strany porušiteľa k porušeniu základných práv sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a na súdnu a inú právnu ochranu.“*

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č. k. 5CoP/ 56/ 2013 z 19. novembra 2013 a rozsudkom Okresného súdu Košice II, č. k. 27P 406/ 2009 - 690 z 8. marca 2013 bolo porušené.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 5CoP/ 56/ 2013 z 19. zo dňa 19. novembra 2013 a rozsudok Okresného súdu Košice II, č. k. 27P 406/2009-690 z 8. marca 2013 sa zrušujú a vec sa Okresnému súdu Košice II vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania, do 15 dní od doručenia tohto nálezu, na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ sťažnosťou napáda rozsudok okresného súdu, ktorým rozhodol o jeho vyživovacej povinnosti voči plnoletým dcéram.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zo sťažnosti vyplýva, že podľa sťažovateľa došlo napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým rozhodol o vyživovacej povinnosti sťažovateľa voči jeho plnoletým dcéram, k porušeniu jeho v sťažnosti označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd

zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie

rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že uvedený článok ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Z už uvedeného (pozri najmä časť I tohto uznesenia) vyplýva, že podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku okresného súdu sp. zn. 27 P 406/2009 z 8. marca 2013.

V súvislosti so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza:

„Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom v ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania (ust. § 214 O. s. p.) napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Pokiaľ išlo skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je nutné opakovať (ust. § 219 ods. 2 O. s. p.).

Zákonná úprava v ust. § 78 Zákona o rodine umožňuje súdu zmeniť dohody a súdne rozhodnutia o výživnom, ak od poslednej úpravy výživného došlo medzi účastníkmi k takej zmene pomerov, kedy už pôvodne určené výživné nemôže plniť zákonom predpokladaný účel. K zmene pomerov môže dôjsť jednak na strane oprávneného (v tomto prípade navrhovateľiek) v dôsledku jeho fyzického vyspievania, so zvyšovaním nákladov súvisiacich s prípravou na budúce povolania pod., ale i na strane povinného (v tomto prípade odporcu) v dôsledku zvýšenia, resp. odôvodneného poklesu jeho príjmu, rozšírenia, resp. zúženia okruhu vyživovacích osôb a pod. Musí sa vždy jednať o zmenu trvalého charakteru, pričom súd rozhodujúci o novej (zmenenej) vyživovacej povinnosti už nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť pôvodne určeného výživného (lebo v takomto prípade by sa jednalo o neprípustnú reparáciu právoplatného rozhodnutia), ale prihliada len na zmeny, ktoré tu nastali od posledného rozhodnutia.

Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti potom prvostupňový súd postupoval správne keď skúmal, či od poslednej úpravy výživného došlo medzi účastníkmi k takej zmene pomerov, ktorá odôvodňuje zmenu výživného. V tomto smere vykonal vo veci i dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver, keď návrhu čiastočne vyhovel.“

Krajský súd, vychádzajúc zo skutkových zistení okresného súdu, formuloval svoje právne závery takto:

„V prejednávanej veci i podľa názoru odvolacieho súdu boli splnené podmienky pre zmenu rozhodnutia o výživnom pre navrhovateľky v rozhodnom období. Je nepochybné, že od poslednej úpravy výživného došlo k nárastu nákladov na uspokojenie potrieb navrhovateľiek súvisiacich jednak s prípravou na ich budúce povolanie ako i v dôsledku ich fyzického vyspievania, pričom zárobné možnosti otca v rozhodnom období takéto zvýšenie umožňovali. Príjem otca, tak ako to správne konštatuje prvostupňový súd sa zvýšil o 1.494,177 Eur mesačne a za takéhoto stavu zvýšenie výživného o cca 200 Eur je podľa názoru odvolacieho súdu primerané. Deti majú právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov a z tohto pohľadu potom je potrebné posudzovať ich základné potreby (pokiaľ je životná úroveň rodičov vyššia budú i odôvodnené potreby detí vyššie). Nemôže byť na ujmu detí, ak si rodič v rozhodnom období neplnil vyživovaciu povinnosť v akom mu to jeho pomery v tom čase umožňovali a prvostupňový súd tieto skutočnosti správne vyhodnotil, keď rozhodol o zmene výživného len za obdobie kedy príjem otca takéto zvýšenie umožňoval.

Správne postupoval prvostupňový súd i v tom, keď vo zvyšku návrh navrhovateľiek zamietol a nevyhovel ani návrhu otca na zníženie výživného. Aj v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, keďže ani v priebehu odvolacieho konania neboli zo strany účastníkov tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa prvostupňový súd nevyporiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia.“

Vychádzajúc predovšetkým z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktoré upravujú vyživovaciu povinnosť medzi rodičmi a deťmi. Závery krajského súdu nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené, ani za arbitrárne. Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor krajského súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné, logické a vyvážené, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Na základe uvedeného ústavný súd, poukazujúc na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (III. ÚS 3/97, II. ÚS 141/04), dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 CoP 56/2013 z 19. novembra 2013 a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal jeho ďalšími návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2014